

ΘΕΛΟΥΜΕ ΜΙΣΘΟ ΚΑΙ ΟΧΙ «ΔΟΥΛΙΤΣΑ»!

*«Το αποτέλεσμα της συμφωνίας με τους θεσμούς είναι ισορροπημένο. Στα θετικά είναι ότι δεν υπάρχουν νέα μέτρα μέχρι την ολοκλήρωση του ελληνικού προγράμματος. Επιπλέον, το 2018 εκτός από τα δημοσιονομικά μέτρα προβλέπονται και αντίμετρα»,
Γ. Σταθάκης υπουργός Περιβάλλοντος και Ενέργειας, 3-5-2017*

(Το παράθεμα βρίσκεται στον τόμο πολιτικής προϊστορίας ΣΥΝΤΟΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ - η εμπνευσμένη περίοδος Σύριζα)

Είναι ήδη πολλά τα χρόνια που οι καπιταλιστές εργάζονται μεθοδικά προς μια νέα ρύθμιση των εργασιακών σχέσεων που να δημιουργεί τις προϋποθέσεις ώστε να αντιμετωπίσουν την κρίση συσσώρευσης και τον διαρκώς εντεινόμενο ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό των τελευταίων δεκαετιών. Το χρέος και τα μνημόνια υπηρέτησαν και υπηρετούν κατά τον καλύτερο τρόπο αυτή τη στόχευση, υλοποιώντας μέσω μιας «θεραπείας-σοκ» πολιτικές υποτίμησης και απαξίωσης της εργασίας και της ζωής όλων των προλετάρων, ντόπιων και μεταναστών. Η αριστερά του κεφαλαίου ανέλαβε να συνεχίσει και –πατώντας στην ελάχιστη κοινωνική νομιμοποίηση που της έχει απομείνει– να ολοκληρώσει εκείνες τις ριζικές μεταρρυθμίσεις που είναι απαραίτητες στο κεφάλαιο για ένα νέο κύκλο/τύπο συσσώρευσης. Η μνημονιακή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, μετά την ψήφιση του ασφαλιστικού νόμου την περασμένη άνοιξη, έρχεται τώρα να συμπληρώσει την σκληρή επίθεση εναντίον μας με ένα νέο εργατικό πλαίσιο. Πυρήνας του, η καταρράκωση των μισθών και η ενίσχυση του διευθυντικού δικαιώματος. Το δεύτερο σημαίνει την πλήρη απελευθέρωση του κάθε αφεντικού από τα «περιττά βαρίδια» των συλλογικών συμβάσεων εργασίας (εθνικών–κλαδικών), ώστε να μπορεί, αντιμετωπίζοντας πλέον ατομικοποιημένα τον κάθε εργαζόμενο, να τον κάνει όσο λάστιχο θέλει, ανάλογα με τις ξεχωριστές ανάγκες της επιχείρησής του. Μέσο για την επίτευξη αυτών των πολυπόθητων για τα αφεντικά στόχων, η διάλυση της νομοθετημένης εργάσιμης μέρας, η απόλυτη ευελιξία και η εργασιακή πειθαρχία.

Ο μισθός είναι φετίχ κι εμείς φετιχιστές!

Το πιο διαδεδομένο παραμύθι που η καπιταλιστική τάξη σερβίρει στο προλεταριάτο –και το οποίο συνηθίζουμε να καταπίνουμε αμάσητο – είναι πως ο μισθός αποτελεί το δίκαιο αντίτιμο για την εργασία που προσφέρουμε. Ο μισθός εμφανίζεται ως «φυσικό» πλήρες αντίτιμο της λειτουργίας του εμπορεύματος-εργασιακή δύναμη που «ελεύθερα» προσφέρεται απ' τον κάτοχό της προς τον «ίσο» του καπιταλιστή.

Πληρώνουν πράγματι όμως τα αφεντικά την «αξία όλης της εργασίας» που προσφέρουν οι μισθωτοί, όπως ισχυρίζονται; Πρόκειται πράγματι για μια ισότιμη ανταλλαγή; Κι αν ναι, τότε γιατί το προϊόν της εργασίας τους δεν καταλήγει ολόκληρο, ή έστω κατά το μεγαλύτερο μέρος του, στα χέρια των εργατριών ως αντάλλαγμα για τη δουλειά τους;

Στην πραγματικότητα ο μισθός είναι ένα φετίχ που συγκαλύπτει την **ταξική κυριαρχία** και την **απλήρωτη υπερεργασία**. Με τον μισθό η εργάτρια πληρώνεται μόνο την αξία των προϊόντων που είναι απαραίτητα για την αναπαραγωγή της, ενώ το υπόλοιπο προϊόν το καρπώνεται ο καπιταλιστής. Αν και απάτη, όμως, όσο ισχύει η καπιταλιστική κοινωνική σχέση, ο μισθός είναι το **βασικό** μέσο που έχει η εργάτρια για να συντηρείται, ώστε να μην είναι δούλα ή ίδια και η εργατική τάξη μια μάζα πληβείων.

Αυτή η καπιταλιστική αφήγηση περί «δικαίου» και πλήρους αντιτίμου μπορεί, βέβαια, να έπειθε τις «χρυσές» εποχές της ανάπτυξης όταν οι μισθοί ήταν υψηλότεροι! Στη τωρινή συγκυρία της μεθοδευμένης κρίσης ο μισθός είναι είδος προς εξαφάνιση και **δεν επαρκεί καν** για την αναπαραγωγή μας ως εργασιακή δύναμη: άλλοι από εμάς πληρώνονται ελάχιστα, άλλοι έναντι και με καθυστερήσεις μηνών κι άλλοι καθόλου, γιατί το αφεντικό κατέβασε ρολά και άνοιξε με άλλη επωνυμία!

Η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ ως κομμουνιστική, όπως διακήρυξε και ο απελθών υπουργός Εργασίας Γ. Κατρούγκαλος αμέσως πριν την έκδοση του ασφαλιστικού του... μανιφέστου, φαίνεται σαν να έχει βάλει στόχο να απαλλάξει σε μεγάλο βαθμό την εργατική τάξη από το φετίχ του μισθού και τις αυταπάτες της. Το νέο εργασιακό πλαίσιο που έρχεται προς ψήφιση από την αριστερά του κεφαλαίου θεσμοθετεί το πετσόκομμα του βασικού μέσου συντήρησης της εργατικής τάξης, μετά βέβαια από πολλές «διαπραγματεύσεις», «αγώνες» ενάντια στο καρτέλ του ΣΕΒ, «κόκκινες γραμμές» και άλλα με τον Τοτό...

Απέναντι σε αυτό το ξεχαρβάλωμα το προλεταριάτο απαντάει: *«Είμαστε φετιχιστές! Δεν θέλουμε να απαλλαγούμε από τις αυταπάτες μας! Θέλουμε μεγαλύτερο μισθό και/για λιγότερη δουλειά!»*.

Τι έχουν πετύχει τα αφεντικά μέχρι τώρα;

Τα σημαντικότερα αποτελέσματα της πολιτικής σοκ των μνημονίων είναι η κατακόρυφη πτώση του άμεσου και έμμεσου μισθού, η σχεδόν πλήρης κατάργηση του παλιού εργασιακού δικαίου, η ραγδαία αύξηση των επισφαλών θέσεων εργασίας, ο κατακερματισμός των εργαζομένων με τις επιχειρησιακές (ή και ατομικές) συμβάσεις και η ανακύκλωσή τους σε ένα αέναο φαύλο κύκλο μεταξύ επισφαλούς εργασίας, ανεργίας και δια βίου κατάρτισης.

Μεγάλη μείωση του άμεσου μισθού μας

Αυτή περιλαμβάνει την κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού και μείωση των επιδομάτων στο δημόσιο τομέα και την επίθεση στο μισθό των υπόλοιπων εργαζομένων μέσα από την απορρύθμιση του συλλογικού εργατικού δικαίου όταν από το 2010 η διαπραγμάτευση της σύμβασης γίνεται **ενδοεπιχειρησιακό** επίδικο (βλ. επιχειρησιακές ή ατομικές συμβάσεις εργασίας). Την πρόσδεση του μισθού στα εκάστοτε ελάχιστα νόμιμα όρια της ΕΓΣΣΕ που βρίσκονται σε ελεύθερη πώση, ακολουθεί η κατάργηση της αρχής της ευνοϊκότερης ρύθμισης, που ακυρώνει μ’ αυτόν τον τρόπο τις ευρύτερες κλαδικές / ομοιοεπαγγελματικές ΣΣΕ. Ο κατώτατος μισθός που κάποτε προοριζόταν να προστατεύει τους χαμηλά αμειβόμενους μειώνεται το 2012 κατά 22% και συμπαρασύρει ανάλογα μαζί του υπερωρίες, επιδόματα ανεργίας, ασθενείας, μητρότητας και συντάξιμες αποδοχές. Ταυτόχρονα, θεσμοθετείται μια νέα κατηγορία υποκατώτατου μισθού (με μείωση κατά 32%) για τους κάτω των 25 ετών. Με την αύξηση της **άμεσης** και **έμμεσης φορολογίας**, οι μισθοί υπέστησαν επιπλέον μείωση. Με αυτά και με αυτά, **το 2016 οι άμεσοι μισθοί της εργατική τάξης του ιδιωτικού, μόνο, τομέα ήταν μειωμένοι κατά 450 εκατ. ευρώ/μήνα σε σχέση με το 2009**.

Επέκταση της επισφάλειας και της ευελιξίας

Παράλληλα με τις μειώσεις των μισθών, επεκτάθηκε η επισφάλεια στους χώρους εργασίας. Στις νέες προσλήψεις κυριαρχούν οι συμβάσεις μερικής απασχόλησης και εκ περιτροπής εργασίας, σε βάρος των συμβάσεων πλήρους απασχόλησης εργασίας. Έτσι, το 2016, το 55% του συνόλου των νέων συμβάσεων ήταν συμβάσεις μερικής και εκ περιτροπής εργασίας, ενώ την περίοδο 2009-2016 εκτινάχθηκαν τα ποσοστά της μετατροπής των συμβάσεων αορίστου χρόνου σε ορισμένου είτε με -υποτίθεται- σύμφωνη γνώμη του εργαζόμενου είτε χωρίς αυτήν. Η εξέλιξη αυτή, σε συνδυασμό με την ούτως ή άλλως μεγάλη έκταση της αδήλωτης εργασίας, σηματοδοτεί την εδραίωση τέτοιων μορφών εκμετάλλευσης στον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό, καθώς και μισθών πείνας, ακόμα και κάτω των 500 ευρώ (μεικτά) για ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της τάξης μας (περίπου το 22,5%).

Επέκταση της απλήρωτης εργάσιμης ημέρας

Παράλληλα, η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων σήμερα εργάζεται **πέραν του κανονικού ωραρίου**, πολλές φορές απλήρωτα, σαν να μην έφτανε η ήδη απλήρωτη εργασία μας εντός του 8ωρου. Το αποτέλεσμα είναι ολόενα και μικρότερα περιθώρια διαχείρισης του “ελεύθερου χρόνου” σε ένα διαρκές κυνήγι συμπλήρωσης του μισθού-φιλοδωρήματος, που συνεπάγεται η μερική/εκ περιτροπής/περιστασιακή εργασία!

Ανακύκλωση των εργαζομένων

Σύμφωνα με τα στοιχεία του πληροφοριακού συστήματος «Εργάνη», το 2015 και το 2016 καταγγέλθηκε η σύμβαση εργασίας και «αποχώρησαν» από την εργασία τους τόσο εργαζόμενοι, που σε απόλυτο αριθμό ξεπερνούν τον αριθμό των μισθωτών κατά το ίδιο έτος. **Δηλαδή, σαν να «έχασε» ή εγκατέλειψε την εργασία του, τουλάχιστον για μια φορά, το σύνολο των μισθωτών της χώρας!**

Ιδού τα αποτελέσματα των δύο πρώτων μνημονίων και του δεύτερου Μεσοπρόθεσμου, του 2012! Η νέα, και αριστερή αυτή τη φορά, 3η μνημονιακή ρύθμιση θα κάνει βεβαίως τα πράγματα ακόμα χειρότερα για την εργατική τάξη, αλλά και θα ολοκληρώσει, αν το επιτρέψουμε, τη μεταρρύθμιση και των εργασιακών σχέσεων μετά από αυτή των ασφαλιστικών σχέσεων.

Ένας λάκκος πολλών αλλά... ισορροπημένων μέτρων

Οι καπιταλιστές επιδιώκουν να αποτυπώσουν **τώρα** στο θεσμικό δίκαιο την άθλια εργασιακή πραγματικότητα που **ήδη** βιώνουμε. Έτσι, μετά την ολοκλήρωση μιας ακόμα «περήφανης διαπραγμάτευσης» της κυβέρνησης της αριστεράς του κεφαλαίου με τους δανειστές, σύντομα τα μέτρα που προβλέπει η τεχνική συμφωνία θα γίνουν νόμος του κράτους. Όσοι αφελείς είδαν με ανακούφιση να «απομακρύνεται το φάσμα της χρεοκοπίας», αρκεί να ρίξουν μια ματιά στα συμφωνηθέντα για να αλλάξουν άποψη, καθώς αποτελούν μια συνέχεια της επίθεσης που δέχεται η εργατική τάξη τα τελευταία 7 χρόνια. Πιο αναλυτικά:

- Διατηρείται (τουλάχιστον μέχρι την επόμενη αξιολόγηση) το όριο μαζικών απολύσεων στο σημερινό επίπεδο του 5% στις επιχειρήσεις που απασχολούν πάνω από 150 εργαζόμενους, αλλά **διευκολύνεται η υλοποίησή τους**, καθώς αντικαθίσταται το ισχύον πλαίσιο διοικητικής έγκρισης από μια διαδικασία κοινοποίησης μέγιστης διάρκειας τριών μηνών. Η εξέλιξη αυτή, συμβαδίζει με την παρατηρούμενη **τάση συγκεντροποίησης** του κεφαλαίου, αλλά και με την επερχόμενη **αναδιάρθρωση** του τραπεζικού τομέα, της ΔΕΗ και των συγκοινωνιών (βλ. παρακάτω). Ας σημειωθεί ότι για την συντριπτική πλειοψηφία των ελλήνων καπιταλιστών, ούτως ή άλλως, **δεν υφίσταται κανένα όριο στις απολύσεις**.
- Η ταχεία δικαστική διαδικασία που χρησιμοποιείται για να κρίνεται η νομιμότητα των απεργιών θα χρησιμοποιείται και για διαφορές βάσει του άρθρου 656 του Αστικού Κώδικα: **επαναφέρεται έτσι από την «πίσω πόρτα» το «λοκ άουτ»**, καθώς η κήρυξη απεργίας μπορεί να χαρακτηριστεί ως «λόγος ανωτέρας βίας».
- Αναστέλλεται η εφαρμογή της αρχής της ευνοϊκότητας και της αρχής της επέκτασης, έως το τέλος του 3ου Μνημονίου (Ιούλιος 2018, λέμε τώρα), γεγονός που συνεπάγεται **νέο πάγωμα των μισθών** και την υπονόμευση της ισχύος των κλαδικών συμβάσεων εργασίας, όσων, ελάχιστων, εξακολουθούν σήμερα να ισχύουν.
- Αναθεωρείται το ισχύον πλαίσιο διαμεσολάβησης και διαιτησίας με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι **να μην μπορούν να προσφεύγουν μονομερώς στους οργανισμούς διαιτησίας**, γεγονός που θα καταστήσει **άνευ πρακτικής σημασίας** τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας (όταν τις επανεπιτρέψει η τρόικα).
- Αυξάνεται η φορολογία** το 2020 (ή το 2019 εάν δεν βγουν οι «δημοσιονομικοί στόχοι»), μέσω της μείωσης του αφορολόγητου ορίου, γεγονός που θα μειώσει το διαθέσιμο εισόδημα κατά ένα μισθό/σύνταξη.
- Επεκτείνονται οι αιτίες απόλυσης συνδικαλιστών (πχ. σε περιπτώσεις τέλεσης ποινικών αδικημάτων) και συρρικνώνονται οι συνδικαλιστικές άδειες.
- Προβλέπεται η θεσμοθέτηση **νέων μέτρων «αξιολόγησης» και κινητικότητας στο Δημόσιο** που στην πραγματικότητα αποτελούν τον «προθάλαμο» για την **πραγματοποίηση νέων απολύσεων** ενώ επιβάλλεται «ταβάνι» στον αριθμό των συμβασιούχων.
- Μετά την ιδιωτικοποίηση των λιμανιών του Πειραιά και της Θεσσαλονίκης, των περιφερειακών αεροδρομίων και της έκτασης του πρώην αεροδρομίου του Ελληνικού, προβλέπεται η πραγματοποίηση ενός **νέου κύκλου ιδιωτικοποιήσεων** μέσω του ΤΑΙΠΕΔ. Πρώτες στη λίστα βρίσκονται η ΔΕΣΦΑ (φυσικό αέριο) και των ΔΕΗ/ΑΔΜΗΕ.
- Επεκτείνεται το **άνοιγμα των καταστημάτων 30 Κυριακές το χρόνο** και η περαιτέρω απορύθμιση του ωραρίου και της ζωής των εμποροϋπαλλήλων.
- Προβλέπεται η **αναδιάρθρωση των συγκοινωνιών** ώστε το ετήσιο έλλειμμά τους να μην υπερβαίνει τα 40 εκατ. ευρώ, γεγονός που σημαίνει **νέες απολύσεις, ακριβότερο εισιτήριο και χειρότερες συγκοινωνίες** για τους εργαζόμενους που μετακινούνται με αυτές.
- Όσον αφορά τον έμμεσο μισθό, η νέα επίθεση που έρχεται να προστεθεί στις μειώσεις συντάξεων ύψους άνω των 50 δισ. ευρώ από το 2010 έως σήμερα, περιλαμβάνει:
  - Την αναπροσαρμογή το 2019 των ήδη καταβαλλόμενων συντάξεων, μέσω της **κατάργησης της «προσωπικής διαφοράς»** που σήμερα λαμβάνουν οι συνταξιούχοι, μέτρο που θα οδηγήσει σε μεσοσταθμική μείωση 9% **όλων των συντάξεων**.
  - Την **αύξηση των εισφορών** των ελεύθερων επαγγελματιών, καθώς ο υπολογισμός τους θα γίνεται βάσει των **ακαθάριστων εσόδων**, δηλ. συνυπολογίζοντας και τις ασφαλιστικές εισφορές και φόρους που καταβλήθηκαν κατά το προηγούμενο έτος.
  - Μείωση ή κατάργηση μιας σειράς επιδομάτων**, όπως τα οικογενειακά, το επίδομα πετρελαίου, τα επιδόματα ανεργίας, ένδειας, απροστάτευτων τέκνων, νεοεισερχόμενων στην αγορά εργασίας κλπ., τα οποία εν μέρει ενσωματώνονται στην απάτη που λέγεται Κοινωνικό Εισόδημα Αλληλεγγύης.

Εάν τα παραπάνω μέτρα δεν σας αρκούν, στα πλαίσια της επόμενης αξιολόγησης που προβλέπεται να ολοκληρωθεί τον Σεπτέμβριο του 2017, προβλέπονται (φυσικά, ύστερα από «σθεναρή διαπραγμάτευση»):

- **Η κήρυξη απεργίας με το 50% + 1 των εγγεγραμμένων μελών ενός σωματίου, δηλαδή ποτέ**, με τα σημερινά δεδομένα, και όχι των παριστάμενων στη γενική συνέλευση, όπως προβλέπεται σήμερα. Μέτρο που αποσκοπεί να προωθήσει ακόμα περισσότερο τη... δημοκρατία στους χώρους εργασίας, καθώς, όπως είχε δηλώσει ο πρώην υπουργός Εργασίας Γ. Κατρούγκαλος, «αυτό που γίνεται τώρα, να αποφασίζουν για απεργιακές κινητοποιήσεις μειοψηφίες, δεν είναι δημοκρατικό» και
- **η αύξηση του κατώτατου συντελεστή ΦΠΑ** που σήμερα είναι 6%.

Γιατί στεκόμαστε ενάντια στο νέο εργασιακό νομοσχέδιο και δεν κοιτάμε τη «δουλίτσα» μας;

Στα έξι χρόνια των μνημονίων έχουν χαθεί πολλά δια. από μισθούς και συντάξεις. Ενώ οι καπιταλιστές καρπώθηκαν τις περικοπές των μισθών των ιδιωτικών υπαλλήλων και έβγαλαν το παραδάκι στο εξωτερικό, το κράτος καρπώθηκε τις περικοπές των μισθών και των συντάξεων των δημόσιων υπαλλήλων για να αποπληρώνονται οι τοκογλύφοι δανειστές του. Με απλά λόγια όλοι τρώνε με χρυσά κουτάλια και πίνουν εις υγείαν του μαλάκα, της τάξης μας! Πόσο ακόμα θα τους αφήνουμε να μας μεταχειρίζονται έτσι; Πόσο ακόμα θα μένουμε θεατές, ενώ η τάξη μας οδηγείται στην πλήρη απαξίωση και τη ζητιανιά μιας οποιασδήποτε “δουλίτσας”;

Ο συνεχής κατακερματισμός της τάξης σε όλο και περισσότερες κατηγορίες και η συνεχής, βίαιη προσαρμογή μας στην προκρούστεια κλίση της κάθε καπιταλιστικής ανάγκης δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο. Ο απολογισμός της επίθεσης που προηγήθηκε συμβάλλει στη συνειδητοποίηση πως δεν έχουμε να κάνουμε απλώς με την αλλαγή ενός νόμου με έναν άλλον, αλλά με την εμβάθυνση της μεταρρύθμισης των εργασιακών σχέσεων σε βάρος όλης της τάξης.

Πρέπει μέσα από τοπικές διακλαδικές ταξικές συνελεύσεις να ξεπεραστεί η διαίρεση της τάξης σε μόνιμους και μερικής απασχόλησης, σε εργαζόμενους και “νοικοκυρές”, σε κλάδους και συντεχνίες. Στην πολιτική αυτή του κεφαλαίου πρέπει να απαντήσουμε με τη δική μας αυτόνομη πολιτική στρεφόμενοι ενάντια στην ίδια την καπιταλιστική σχέση: με αγώνες κοινούς που συσπειρώνουν όλα τα μέλη της τάξης μας και που θέτουν την ικανοποίηση κάθε επί μέρους αιτήματος στην υπηρεσία της ικανοποίησης των γενικών συμφερόντων της τάξης. Ακόμα καλύτερα, κάθε ικανοποίηση επί μέρους αιτημάτων να εμπλέκει στη διεκδίκησή της όλα κατά το δυνατόν τα τμήματα και τα «επαγγέλματα» της τάξης, ώστε να ακυρώνει έτσι στην πράξη αιτήματα, διεκδικήσεις, μορφές αγώνα και νοοτροπίες που σέβονται τον καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας και εξυπηρετούν επιχειρησιακά, επαγγελματικά και κλαδικά αιτήματα και συμφέροντα.

Στις κουβέντες μας δεν μπορεί πια να κυριαρχεί το μίζερο θέμα: «Δουλίτσα υπάρχει;» αλλά να αντικατασταθεί από ερωτήσεις όπως «Μισθός υπάρχει;» ή «Εσένα πόσο σε δουλεύει το αφεντικό σου;» ή «Ως πότε θα βάζουμε “πλατούλα” στην επιχείρησή;» Και εννοείται ότι όταν μιλάμε για μισθό δεν εννοούμε το ωρομίσθιο που είναι δυο φορές απάτη αλλά έναν **υψηλό άμεσο και έμμεσο/κοινωνικό μηνιαίο μισθό**.

Αν στεκόμαστε απέναντι στην ευελιξία των σχέσεων εκμετάλλευσης που μας προσαρμόζει στα μέτρα του κάθε αφεντικού, δεν το κάνουμε από κάποια νοσταλγία για μια «κανονική» δουλειά· η αντίθεσή μας στην προωθούμενη ανασφάλεια δε γίνεται από τη σκοπιά της διεκδίκησης μιας «μόνιμης και σταθερής εργασίας» αλλά από τη σκοπιά της διεκδίκησης ενός **σταθερού, ικανοποιητικού ως προς τις ανάγκες μας μισθού**, είτε εργαζόμαστε είτε όχι, για όλη την τάξη. Έναν μισθό που επιπλέον, θα μας δίνει τη δυνατότητα συλλογικής αντίστασης στην καπιταλιστική επέλαση και θα μας φέρνει σε μια καλύτερη θέση στο συσχετισμό δύναμης απέναντι στο κεφάλαιο και το κράτος του.

Διεκδικούμε μισθό γνωρίζοντας ότι ακόμα και σε «ιδανικές» συνθήκες είναι απάτη, ψέμα και εκμετάλλευση. Ο τελικός μας στόχος είναι η οικειοποίηση όλου του πλούτου που παράγουμε και σφετερίζονται τα αφεντικά, διαλύοντας ταυτόχρονα την εμπορευματική του μορφή.

Στη μίζερη και μοιρολατρική αποδοχή της πραγματικότητας όπως αποκαλύπτεται σε καθημερινές κουβέντες, επιτέλους ας αντιπαραθέσουμε μια πολεμική ετοιμότητα, ξεκινώντας να λέμε **«Θέλουμε μισθό κι όχι δουλίτσα»!**

Συνέλευση Εργαζομένων-Ανέργων της Πλατείας Συντάγματος

<http://synelefsi-syntagmatos.espivblogs.net/>

Μάιος 2017